

# ГЛОСАРІЙ ПРИВИДІВ

**розширя́тися**  
набувати більшої форми.

**проявля́тися**  
робити так, щоби примару могли бачити люди.

**приту́лок**  
місце, де мешкають привиди.

**переміща́тися**  
проходити крізь стіни, двері та інші тверді предмети.

**стиска́тися**  
набувати меншої форми.

**каламута́ти**  
перебувати в стані, коли привид відчуває нудоту.

**тверді́**  
люди, тварини чи предмети,  
крізь які не можна бачити.

**виверта́ти**  
те саме, що блювати.

**пла́вати**  
вільно переміщатися у повітрі.

**голоси́ти**  
видавати звуки, щоб люди їх почули.

РОЗДІЛ 1

## ТАК, МИ ПРАЦЮЄМО З ПРИВИДАМИ

**Щ**о сталося, Казе? — спитала Клер, перекочуючи гральні кістки в долоні. — Ти якийсь сумний.

Каз був дуже засмучений. У майстерні вони з Клер грали в настільну гру. Дівчинка кидала кістки за них обох, але Каз не міг не помітити, що за себе вона кидає краще, ніж за нього.

Але сумував хлопчик з іншого приводу. Минуло вже три тижні відтоді, як він утратив свій старий притулок. Уже три тижні Каз

не бачив мами, тата, малого братика Джона і пса Космо.

Ще більше часу минуло з тієї миті, коли він востаннє бачив старшого брата Фінна й бабусю з дідусем.

Мамця з татком завжди казали, що, можливо, одного дня Фінн із бабусею й дідусем знайдуть шлях до старого притулку. Але тепер Каз знав: цього ніколи не станеться.

Притулку більше не існувало. Сім'ї в Каза теж тепер не було. Вітер проніс примару над полями, будинками й деревами... Пригнав аж до бібліотеки Клер. Каз уявлення не мав, що сталося з родичами. І чи побачить він когось ще раз.

— Думаєш про родину? — спитала Клер.

— Щось таке, — зізнався Каз.

Клер була твердою, але трохи не схожою на інших. Вона здатна бачити примар, навіть

коли ті не проявляються, і чути їх, навіть коли ті не голосять.

Каз — привид, але трохи не схожий на інших примар. Він не знає, як проявлятися. Не вміє голосити. І не любить переміщатися крізь тверді об'єкти.

— Не хвилюйся, Казе, — заспокоїла його Клер. — Ми знайдемо твою родину. Саме через це ми й заснували детективне агентство, пам'ятаєш?

Хихикнув Беккет. Це один привид, який мешкає в бібліотеці. Більшість часу він знаходився в майстерні, але в прихованій кімнаті, за книжковою шафою. Лише іноді впливав почитати бібліотечні книги.

— Що таке? — примруживши очі, спитала Клер у Беккета. — Над чим ти смієшся?

— Ні над чим, — відповів Беккет, перегортаючи сторінку. — Якщо хочете звати



себе детективами, називайте. Мені що до цього? Але ви розв'язали лише одну справу, і та була зовсім простою.

— Неправда, то був складний випадок! — заперечила Клер.

Із цим Каз був згодний. Він думав, що вони з Клер ніколи не здогадаються, що за привид проявляється і лякає відвідувачів бібліотеки.

— Якщо ти так вважаєш, то гаразд, — сказав Беккет. — Але дозволь поцікавитися: хто винайме дитину і примару, щоб розгадати таємниці?

— Люди, у будинках яких поселилися привиди, — відповіла Клер так, ніби це було очевидно.

Беккет хмикнув.

— Ми не сміятимемося з них, як дорослі детективи, — пояснила Клер. — А зайдемо до їхніх будинків і відшукаємо примар.

Навіть якщо ті не будуть розмовляти зі мною, то поспілкуються з Казом. Тому що він такий же привид, як і вони.

— А в який спосіб Каз потрапить до інших будинків? — спитав Беккет. — Назовні він вийти не зможе. Його здує вітром.

Про це Каз якось не подумав.

Та Клер, знизавши плечима, наче це не було великою проблемою, відповіла:

— Ми щось вигидаємо.

— Гаразд, а як ті тверді... — почав був Беккет.

— Не називай нас твердими, — перервала його Клер.

Каз знав, що Клер дуже не подобається це слово. Та Беккету було байдуже.

— Як ті тверді, — виділив він останнє слово, щоб подратувати Клер, — дізнаються про ваше детективне агентство? Розмістите оголошення в газеті? Повісите табличку на

дверях? А як щодо твоїх батьків? Вони знають про ваше детективне агентство?

У цьому Каз дуже сумнівався. Батьки Клер вважали, що донька ще занадто юна як для нишпорки.

— Що скажуть твої батьки, якщо дізнаються, що ви заснували детективне агентство? — спитав Беккет. — Може, мені слід проявитися і розповісти їм?

— Навіть не думай, — вигукнула Клер, підхопившись на ноги. — Чому б тобі не повернутися за стіну і не залишити нас у спокої?

— Клер? — пролунав голос позаду.

Обернувшись, Каз побачив бабусю по-други. Бабуся Карен була бібліотекаркою і мешкала із Клер та її батьками на другому поверсі будинку. Також приглядала за онукою, коли батьки дівчинки відправлялися розслідувати чергову таємницю.

— Із ким ти тут розмовляєш, люба? — спитала бабуся, пригладжуючи рожеве пасмо у своєму волоссі.

Бабуся Клер була єдиною серед людей (твердих) і примар, у кого Каз бачив таке волосся.

— Ні з ким, — сказала Клер, прикусивши губу.

Зайшовши до кімнати, бабуся Карен роззирнулась. Але вона не побачила б Каза чи Беккета, навіть якщо б вони висіли просто перед її очима.

— Ну добре. Батьки хотіли з тобою поговорити, — повідомила бабуся Карен. — Вони нагорі, у своєму кабінеті.

— Гарзд, — сказала Клер, потягнувшись за зеленим наплічником.

У ньому вона тримала все своє детективне приладдя. І нікуди без нього не ходила.

Каз прослідував за дівчинкою. Піднявшись сходами, вони побачили тата Клер, що стояв у коридорі, нервово пристукуючи ногою. Поряд лежали дві валізи.

У кабінеті мама Клер розмовляла з кимось за допомогою предмету, що називався телефоном чи мобільним телефоном. Каз не був упевнений в тому, який варіант правильний.

